

За причта та Мытаря и Фарисея.

Понеже нѣколко челоуѣцы ся прелцаваха отъ лажливо то имъ мечтаніе, чи са праведни, заради тагви те, рече Исусъ тая причта. Двоица челоуѣцы единъ путь возлѣли бѣха въ Иерусалимскій храмъ, за да ся премолатъ Богу. И единъ отъ тѣхъ былъ Фарисей, а другій Мытаринъ (гюмрюкчія), и Фарисейна застаналъ въ предна та часть, храма, и ся молише самъ по себе, и думаше тыя думы. Боже мой! Благодаримъ ти чи не самъ, и азъ както са и прочи те челоуѣцы, неправедни, грабители блудни, или както е и той Мытаринъ, постя две пати презъ седмица та, и давамъ десятка та отъ сички те колко то имамъ. А Мытарина, напротивъ стоеше отъ далеко: и несмѣше, нито очи те си да дигне да погледни небо то, но удреше груди те си, и думаше! Боже мой! милостивъ буди мнѣ грѣшному! като соверши тая причта Исусъ, рече, увѣравамъ ви, чи Мытарина ся махна отъ тамо по много оправданъ, нежели оный Фарисей: зацо то всякій, кой дига себе си, ще ся смири; и кой то смирява себе си, ще ся възвыши.

За благословеніе то малыхъ дѣцъ.

Нѣколко челоуѣцы принесуваха при Исуса малки дѣцица, за да ги благослови. А ученицы те